

Gelijke woonkansen en sociale rechten voor alleenstaanden en eenoudergezinnen

Het Vlaams ABVV stelt vast dat de wooncrisis steeds meer mensen treft, maar dat alleenstaanden en eenoudergezinnen bijzonder zwaar worden geraakt. Wonen is een grondrecht en een essentiële voorwaarde voor gezondheid, werkzekerheid en sociale participatie. Toch vertrekt het beleid nog te vaak impliciet, soms zelfs expliciet, vanuit het model van samenwonende koppels met twee inkomens. Alleenstaanden dragen daarentegen alle woon- en levensduurtekosten alleen, zonder de mogelijkheid om lasten te delen.

Op de private huurmarkt ondervinden alleenstaanden bovendien systematische benadeling. Verhuurders geven vaak de voorkeur aan koppels met twee inkomens, omdat zij als financieel 'veiliger' worden beschouwd. Hierdoor worden alleenstaanden disproportioneel verwezen naar kleinere of minder kwalitatieve woningen. Voor eenoudergezinnen is de situatie vaak nog precairder. Alleenstaande ouders lopen aantoonbaar een verhoogd risico op armoede en sociale uitsluiting. De combinatie van woonkosten, zorgverantwoordelijkheid en arbeidsmarktpositie creëert een structurele kwetsbaarheid die onvoldoende wordt erkend, laat staan, gecompenseerd door het huidige beleid.

Het Vlaams ABVV is van mening dat wonen opnieuw als sociaal recht moet worden benaderd en niet als louter marktproduct. De verdunning van de gezinnen, in combi met een hoge bevolkingsdichtheid, toenemende financialisering van de woningmarkt, een gebrek aan overheidsregulering zorgen voor mensonwaardige situaties. Een sociaal rechtvaardig woonbeleid vertrekt niet van winstlogica of gezinsnormen, maar van het recht van elkeen om waardig en betaalbaar te wonen, ongeacht samenlevingsvorm of gezinssituatie.

